

1. Новий тлумачний словник української мови: у чотирьох томах. Київ: Аконіт, 1998. Т. 4. 899 с.
2. Теплюк М.О., Ющик О.І. Уніфікація в праві. Велика українська юридична енциклопедія : у 20 т./редкол.: О. В. Петришин (голова) та ін. ; НАПрН України ; ІДП імені В. М. Корецького НАН України ; НЮУ імені Ярослава Мудрого. 2017. Т.3 С. 796 – 798.
3. Луць Л. Сучасна українська правова наука: деякі проблеми та перспективи. Історико-правовий часопис. 2016. № 2. С. 20–26.
4. Скакун О. Ф. Общее сравнительное правоведение: основные типы (семьи) правовых систем мира: учеб. для студ. вуз. Киев: Ін Юре, 2008. 464 с.
5. Хорошковська Д. Ю. Роль судової практики в системі джерел права України: теоретико-правове дослідження: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень». Київ, 2006. 20 с.
6. Рабінович П. М., Соловйов О. В. Застосування Європейської конвенції з прав людини та практики Страсбурзького суду в Україні: монографія. Київ, 2014. 208 с.
7. Головатий В. Я. Уніфікація судової практики: загальнотеоретична характеристика: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Львів, 2017. 201 с.
8. Смородинський В.С. Юридична практика. Велика українська юридична енциклопедія : у 20 т./редкол.: О. В. Петришин (голова) та ін. ; НАПрН України ; ІДП імені В. М. Корецького НАН України ; НЮУ імені Ярослава Мудрого. 2017. Т.3 С. 872 – 880.
9. Султанов А. Р. Европейские правовые стандарты, уроки истории и правоприменительная практика. Москва: Статут, 2012. 335 с.
10. Росік Т. В. Роль судової практики в сучасній правотворчості: теоретико-прикладні аспекти: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. Київ, 2016. 238 с.
11. Давид Р., Жоффре-Спинози К. Основные правовые системы современности / пер. с фр. В. А. Туманова. Москва: Междунар. отношения, 1996. 406 с.
12. Валанчус В. Навіщо потрібна уніфікована судова практика? Забезпечення єдності судової практики – основне завдання вищих судових органів держави: матер. Міжнар. наук.-практ. конф., 19 квіт. 2012 р. Київ: АДЕФ, 2012. С. 22–32.
13. Азаров Д. С. Патологічна єдність судової практики визначення ступеня тяжкості вчиненого злочину (на тлі українських реалій). Забезпечення єдності судової практики у кримінальних справах в контексті подій 2013–2014 років в Україні: матер. Міжнар. симпозиуму, 24–25 жовт. 2014 р. К., 2014. С. 8–11.
14. Буткевич В. Г., Мицик В. В., Задорожній О. В. Міжнародне право. Основи теорії: підручник / за ред. В. Г. Буткевича. Київ: Либідь, 2002. 608 с.
15. Дудаш Т. І. Практика Європейського суду з прав людини: навч. -практ. посіб. Київ: Алерта, 2013. 368 с.
16. Туманов В. А. Европейский суд по правам человека: очерк организации и деятельности. Москва: НОРМА, 2001. 304 с.
17. Де Сальвиа М. Прецеденты ЕСПЧ. Руководящие принципы судебной практики, относящейся к Европейской конвенции о защите прав человека и основных свобод. Судебная практика с 1960 по 2002 г. Санкт-Петербург: Юрид. центр Пресс, 2004. 1072 с.

Курсант 3-го курсу ННІ №2 НАВС

Закусіло Юлія Олегівна
ВЛАДА В ДЕМОКРАТИЧНІЙ ДЕРЖАВІ

Проблеми демократії та її ролі в суспільно-політичному житті є одними з центральних в політичній науці. Початок формування основ демократії співпадає з часом появи перших держав. Слід зазначити, що кожному історичному типу держави відповідала своя форма демократії.

При вивченні теорії прав людини неминуче її перетинання з багатьма дисциплінами: історією і теорією держави і права, усіма галузевими і процесуальними юридичними науками.

Таким чином, спираючись на міжнародне гуманітарне право, можна відзначити, що:

- права людини - вища цінність, їх повага і дотримання - обов'язок держави;
- забезпечення прав і свобод несумісне з дискримінацією по будь-якому принципу;
- здійснення прав і свободи людини не повинно порушувати права і свободи інших осіб;
- основні права і свободи повинні бути єдині на всій території держави;
- особисті, економічні, політичні, соціальні, культурні права рівноцінні, у єдиній системі цих прав немає ієрархії;
- колективні права невід'ємні від прав індивіда, вони не повинні суперечити індивідуальним правам, обмежувати правовий статус особистості;
- права людини можуть бути обмежені законом тільки в тому випадку, якщо є пряма погроза державної і суспільної безпеки, здоров'ю і моральності населення, права і закони інших осіб.

Кожна демократична система в реальному політичному житті базується на загальних принципах і ознаках, з іншого – має специфічні риси. [1]

Численність концепцій демократії свідчить про те, що вона є багатоманітним суспільним явищем. Але попри всю багатоманітність концептуальних підходів до розуміння змісту демократії, її сутність залишається незмінною і полягає в участі народу в здійсненні державної влади.

Питання про владу, про пошук ефективної, оптимальної форми її організації відносяться до категорії вічних питань, що так чи інакше супроводжують людський розвиток протягом його всесвітньої історії. Сучасна юридична наука пояснює владу через призму владних відносин, які характеризуються вольовим характером, тобто відносин, що складаються у стосунках між суб'єктами, які наділені свідомістю та волею (фізичні та юридичні особи, їх об'єднання, соціальні угруповання). В сучасній юридичній літературі виділяють економічну, політичну, релігійну, корпоративну, військову, фінансову, ідеологічну та державну владу. Комплексне розуміння характеру співвідношення політичної та державної влад можливе лише шляхом встановлення спільних і відмінних рис вказаних категорій, що створить умови для з'ясування їх особливостей. [2] Таким чином політична та державна влади мають взаємопов'язаний характер, що зумовлено наявністю спільної природи, сутності та спрямованості. Політична відповідальність є необхідною складовою демократичного державного правління і взагалі взаємовідносин народу та влади, громадянського суспільства й держави.

На думку дослідників демократії, досягнення державно-партнерських відносин між суспільством і владними інституціями можливе на основі їх взаємної відповідальності.

Сучасна демократична практика пропонує різноманітні інститути, механізми і форми політичної відповідальності. Інститути політичної відповідальності в системі вищих органів державної влади цих країн визначаються формою державного правління - парламентською, президентською чи змішаною республіканською. Як свідчить зарубіжний досвід, більшість держав із парламентськими системами управління це країни, які характеризуються традиціями представницької демократії і розвиненою партійністю [2].

Належне місце в принципі розподілу влади займає положення про необхідність взаємозалежності та взаємодії гілок влади. Державну владу необхідно розглядати як цілісний феномен, поділеного і в той же час взаємопов'язаного в структурно-функціональному відношенні із системою стримувань і противаг.

Закріплення в Конституції України системи стримувань та противаг як засобу організації державної влади ще не означає, що існує вироблений та випробований на практиці дійовий механізм функціонування згаданої системи. Шляхи вдосконалення вбачаються у поліпшенні порядку формування, організації та діяльності, перш за все, Верховної Ради України, яка відіграє важливу роль у формуванні інших органів державної влади[3].

Головною передумовою руху до демократичної держави є розширення економічної свободи, що, в свою чергу, передбачає зміни не тільки інститутів суспільства, а й усієї системи цінностей і психології людей, а це надто тривалий і важкий процес. [4]

Отже, щоб демократія стала в суспільстві реально діючою системою влади, важливо, щоб люди не тільки розуміли сутність її головних принципів, а й були згодні жити згідно з цими принципами — самостійно, з усією повнотою відповідальності, без постійної опіки всесильної влади.

Список використаних джерел:

1. Шмиттер Ф. К., Карл Т. Л. Что есть демократия / Филипп К. Шмиттер, Терри Линн Карл. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http:// www.elib.org.ua/politics/ua_readme.php](http://www.elib.org.ua/politics/ua_readme.php).
2. Павко А. Моріс Дюверже – засновник сучасної партології / Андрій Павко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.viche.info/journal/2090/>.
3. Основи демократії: навч. посіб. для студентів вищ. навч. закладів / Авт. колектив: М. Бессонова, О. Бірюков, С. Бондарчук та ін.; За заг. ред. А. Колодій. – Вид. 2-ге, стереотипне. – К.: Вид-во «Ай Бі», 2004. [668 с]
4. Зайчук О. В. Теорія держави і права. Академічний курс : підручник / О. В. Зайчук, Н. М. Оніщенко. - К. : Юрінком Інтер, 2006. [428 с]

Студент 1-го курсу ННІЗН НАВС (Миколаївське відділення)

Зарецька Зоряна Максимівна

СПІВВІДНОШЕННЯ МІЖ ЮРИДИЧНОЮ ТА ПРАВОВОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

На даному етапі наша держава проходить період реформування, і виникає потреба у дослідженні та відділенні юридичної діяльності поміж інших, суміжних процесів як, власне, виду діяльності, та як вимоги до посади, з метою підвищення рівня надання юридичних послуг та професіоналізму її здійснення.

У зв'язку з цим виникає необхідність закріплення і удосконалення нових видів діяльності в сфері права, які сприятимуть просуванню суспільства на шляху прогресу.

Слід сказати, що сфера права - це взагалі всі структурні рівні та види суспільних відносин, де право реально здійснює свій вплив. Навіть, в такій специфічній сфері соціального життя як сфера релігійна діяльність, право має, також, свій вплив, хоча, дещо в опосередкованій формі.

Для здійснення юридичної діяльності по-перше, необхідні певні юридичні знання, а по-друге, здійснювати юридичну діяльність неможливо без певних організаційних повноважень, тому, визначаючи сутність юридичної діяльності, можна зазначити, що це спеціалізована діяльність осіб, які мають юридичні знання, реалізують норми законодавства на практиці і забезпечують певний рівень законності [6, с.15].

Поняття юридичної діяльності, знайшли своє відображення у працях різних авторів, зокрема С.В. Масалитіна, С.Д. Гусарев, Б.В. Шагієв, Є.Г. Юдін, С.В. Несінова та інші.

С.Д. Гусарев, під правовою діяльністю розуміє вид соціальної діяльності, що здійснюється суб'єктами права з використанням правових засобів та з метою отримання правового результату, внаслідок чого в процесі функціонування суспільних відносин відбувається створення права, його розвиток і матеріалізація. Він пропонує наступні ознаки правової діяльності:[6, с.80]

- 1) завжди тільки людська діяльність;
- 2) діяльність, направлена на зміну зовнішніх, припинення зовнішніх факторів за допомогою правових засобів;
- 3) правова діяльність не хаотична, а упорядкована;
- 4) системна (представляє собою цільне утворення);
- 5) свобода і рівність суб'єктів;
- 6) здійснюється у сфері права;
- 7) направлена на отримання правового результату;[2, с.81]

Поняття правової та юридичної діяльності не є тотожними. Слушною є думка Б.В. Шагієва, який робить висновок, що категорія «правова діяльність» є ширшою за категорію «юридична діяльність», оскільки перша покликана охопити не лише дії суб'єктів,